

като земенъ говори: Който иде отъ небето, по-горень е отъ всички.

32. И каквото е Той видѣлъ и чулъ, за него и свидѣтельствува; и никой не приема свидѣтелството Му.

33. Който е приелъ Неговото свидѣтелство, потвърдилъ е, че Богъ е истиненъ.

34. Защото Тоя, когото Богъ е пратилъ, говори Божии словеса; понеже Богъ не съмърка Му дава Духа.

35. Отецъ люби Сина, и всичко е далъ въ ржката Му.

36. Който вѣрва въ Сина, има животъ вѣченъ, който пакъ не вѣрва въ Сина, не ще види животъ, и гнѣвъ Божий прѣбждва върху него.

ГЛАВА 4.

А когато Иисусъ узна, че фарисеитѣ чули, какво Той повече отъ Иоанна придобива ученици и кръщава,

2. (ако и Самъ Иисусъ да не кръщаваше, а ученицитѣ Му),

3. остави Иудея и отиде пакъ въ Галилея.

4. А трѣбваше да мине Той прѣзъ Самария.

5. И тъй дохожда въ Самарийския градъ, наричанъ Сихарь, близу до землището, което Иаковъ бѣ далъ на сина си Иосифа.

6. Тамъ бѣше Иакововиятъ изворъ. Уморенъ отъ пжтъ, Иисусъ седна при извора. Часътъ бѣше около шестъ.

(32) Иоан. 8, 26. (33) Римлян. 3, 4. 1 Иоан. 5, 10.
(34) Иоан. 1, 16. Ефес. 4, 7. (35) Мат. 28, 18. Дан. 7, 14.
(36) Аввак. 2, 4. — Гл. 4. (1) Иоан. 3, 26. (5) Бит. 33, 19;
48, 22. Ис. Нав. 24, 32.